

Arrest

**nr. 59 765 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 januari 2005 en heeft zich op 1 februari 2005 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 26 april 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekers beroep werd met toepassing van artikel 39/59, §2, 2° lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) verworpen.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 9 augustus 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 januari 2011.

1.4. Op 26 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Erbil in Noord-Irak. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 1 februari 2005. Op 10 februari 2005 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw aanvraag ontvankelijk. Op 23 maart 2006 werd u ten gronde gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 26 april 2006 nam het CGVS een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in vraag werd gesteld. Op 10 mei 2006 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22 april 2009 werd dit beroep verworpen door de RVV omdat u niet ter rechtzitting verscheen noch vertegenwoordigd werd.

Op 9 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerste asielaanvraag. U verklaarde toen dat uw vader werd vermoord door leden van de Zubari-stam ingevolge een grondconflict. Op 16 januari 2005 zou u op weg naar uw werk zelf ook zijn beschoten door twee leden van de Zubari-stam. U zou zijn kunnen ontsnappen en via uw schoonbroer vernomen hebben dat ook uw broer diezelfde dag beschoten werd. U zou diezelfde dag nog naar Zakho zijn vertrokken en van daaruit Irak hebben verlaten. Op 31 januari 2005 zou u zijn aangekomen in België. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat uw broer ongeveer drie jaar geleden gedood is. U vermoedt sterk dat uw broer om het leven werd gebracht door dezelfde mensen als degenen voor wie u in 2005 Irak bent ontvlucht.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het CGVS te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk heeft gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde zich op dezelfde feiten te baseren als bij uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS echter bedrieglijk geacht omdat u in de loop van uw asielprocedure een aantal fundamentele tegenstrijdige verklaringen aflegde. De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbrengt, zijn niet van die aard om deze negatieve beslissing om te buigen in een gunstigere appreciatie, wel integendeel.

U gaf enerzijds aan dat u een tweede asielaanvraag heeft ingediend met het oog op uw regularisatieaanvraag. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat deze reden helemaal geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie en bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen.

Anderzijds verklaarde u dat uw broer ongeveer drie jaar geleden werd vermoord toen hij naar huis terugkeerde. U liet eerst optekenen dat u helemaal niet wist wie uw broer heeft gedood. U kon evenmin zeggen waar uw broer precies om het leven werd gebracht. Verder verklaarde u geen overlijdensakte van uw broer te kunnen voorleggen. U verklaarde dat uw moeder een oude vrouw is en dat zij bijgevolg niet in staat is om hiervoor de nodige stappen te ondernemen. U werd erop gewezen dat uw moeder u destijds (eerste asielaanvraag) wel uw bewijs van nationaliteit had opgestuurd. U antwoordde dat ze toen nog bij één van uw zussen woonde, waarmee u insinueerde dat uw moeder nu niet meer bij uw zus leeft en u dus het gevraagde document niet kan opsturen. Nochtans had u even daarvoor nog verklaard dat uw moeder haar huis had verkocht en dat ze bij één van haar dochters was gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Hierdoor kan worden aangenomen dat ze op enige hulp kan rekenen om het gevraagde document op te sturen.

Over de omstandigheden van de moord op uw broer legde u volgende vage verklaringen af: "mijn moeder vertelde me dat hij regelmatig naar buiten ging toen hij terug thuis was. Twee weken later werd hij in de straat waar hij woonde beschoten en hij was op slag dood. De mensen hebben mijn

moeder op de hoogte gebracht" (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Er werd u gevraagd of uw broer door dezelfde mensen om het leven is gebracht als degenen voor wie u in 2005 Irak bent ontvlucht. U verklaarde hiervan overtuigd te zijn, maar u slaagde er niet in om hiervoor concrete indicaties aan te brengen. Op het einde van het gehoor verklaarde u plots dat uw broer door leden van "de partij" om het leven is gebracht. U lichtte toe dat u hiermee de KDP (Koerdische Democratische Partij) bedoelde. U legde uit dat de meeste leden van de Zubari-stam tot deze partij behoren en daarom vermoedde u sterk dat de KDP verantwoordelijk is geweest voor de moord op uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 5). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u geen concrete indicaties aanbrengt ter staving van deze hypothese. Bovendien is het opmerkelijk dat u bij aanvang van het gehoor niet heeft verwezen naar de mogelijke betrokkenheid van de KDP bij de moord op uw broer. Toen verklaarde u immers niet te weten wie uw broer had gedood, zonder meer.

Wat er ook van zij, uw bijkomende verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag met betrekking tot de moord op uw broer zijn dermate vaag en onduidelijk dat het uw eerdere asielaanvraag niet in een ander daglicht kan plaatsen. Bovendien slaagt u er niet in om een begin van bewijs voor te leggen met betrekking tot zijn overlijden.

Verder is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van eventuele andere feiten, buiten de moord op uw broer, die zich met betrekking tot uw persoonlijke problemen zouden hebben voorgedaan na uw vertrek uit Irak. U liet in dit verband enkel optekenen dat uw moeder u telkens ontraadde om terug te keren naar Irak omdat u volgens haar anders zou worden gedood. Op de vraag waarop zij zich hiervoor dan baseerde, gaf u het volgende ontwijkende antwoord: "ze weet heel goed dat ik niet kan zwijgen over mijn rechten en dan beginnen ze me opnieuw te vervolgen" (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Opnieuw dient opgemerkt dat u geen concrete elementen aanbrengt.

In hetzelfde verband dient ook aangestipt dat u als enig nieuw inhoudelijk element de moord op uw broer aanbrengt, een gebeurtenis die zich drie jaar geleden heeft afgespeeld. De vraag dringt zich op waarom u dan zo lang heeft gewacht om een tweede asielaanvraag in te dienen, toch wanneer u verklaart dat uw asielmotieven gerelateerd zijn met de dood van uw broer. Dat u dit element pas drie jaar later ten berde brengt doet dan ook afbreuk aan de door u beweerde vrees voor vervolging.

Omwille van bovenstaande redenen blijft uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht staan.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u geen nieuwe documenten voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "DE BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker, onder verwijzing naar fragmenten van de 'Danish Immigration Service' en 'Amnesty International', in hoofdorde aan terecht een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag te koesteren omdat zijn familie omwille van een erezaak en een grondconflict wordt vervolgd door leden van de Zubari-stam, en omdat hij vreest dat de Koerdische Democratische Partij (KDP) - waarvan vele Zubari-stamleden lid zijn - zich tegen hem zou keren. In ondergeschikte orde tracht verzoeker nog aan te tonen dat hij een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen, en er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van een gewapend conflict.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat de thans nieuw aangebrachte elementen niet van die aard zijn dat ze de in het kader van de eerste asielaanvraag gemaakte negatieve appreciatie kunnen ombuigen, integendeel. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) de beweegreden om zijn tweede asielaanvraag in te dienen, met name met het oog op zijn regularisatieaanvraag, geen uitstaans heeft met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag en bijgevolg niet in aanmerking kan genomen worden, (ii) zijn bijkomende verklaringen over de moord op zijn broer vaag en onduidelijk zijn, (iii) hij geen begin van bewijs voorlegt met betrekking tot het overlijden van zijn broer, (iv) hij niet op de hoogte is van eventuele andere feiten omtrent zijn persoonlijke problemen die zich zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit Irak, (v) het feit dat hij tot drie jaar na de moord op zijn broer gewacht heeft om een tweede asielaanvraag in te dienen, afbreuk doet aan zijn beweerde vervolgingsvrees, en (vi) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.4. Verzoekers eerste asielaanvraag steunt op de vrees voor vervolging vanwege Zubari-stamleden die verzoekers vader, ook behorende tot de Zubari-stam maar getrouwd met een vrouw van een andere stam waardoor hij reeds problemen had met Zubari-stamleden, vermoordden omwille van een grondconflict en verzoeker beschoten. De hoedanigheid van vluchteling werd hem op 26 april 2006 geweigerd omdat (i) er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielaanvraag gelet op de talrijke tegenstrijdigheden in zijn relaas, (ii) het bevreemdend is dat de stamleden hem zouden viseren omdat de gronden hem niet interesseerden en hij er geen probleem in zag om er afstand van te doen, (iii) hij niet aannemelijk maakte waarom hij daarom geen poging tot onderhandeling met de stam ondernam, (iv) het bevreemdend is dat hij geen enkel nieuws van zijn familie in Irak zou hebben, (v) de aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag vallen, en (vi) zijn nationaliteitsbewijs slechts zijn identiteit bevestigt. Verzoekers beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd met toepassing van artikel 39/59, §2, 2e lid van de vreemdelingenwet verworpen omdat hij niet verschenen was ter terechtzitting, noch zich laten vertegenwoordigen had. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een

beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen, met name de moord op verzoekers broer drie jaar geleden, vermoedelijk door dezelfde mensen als degene waarvoor verzoeker in 2005 Irak ontvluchtte.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het verwijzen naar algemene rapporten, in casu van een fragment van 'Danish Immigration Service' over familie-eer en een fragment van 'Amnesty International' over de macht van de KDP, hetgeen echter niet volstaat om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. In de bestreden beslissing werd immers uitgebreid gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan (de nieuwe verwickelingen omtrent) zijn problemen met de leden van de Zubari-stam alsook dat het opmerkelijk is dat hij bij aanvang van zijn gehoor niet heeft verwezen naar de mogelijke betrokkenheid van de KDP bij de moord op zijn broer en hij zich omtrent deze hypothese louter steunt op vermoedens. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn relaas met betrekking tot het grondconflict niet aannemelijk maakte enerzijds door een gebrek aan begin van bewijs van een grondconflict en anderzijds omwille van zijn incoherente verklaringen. Ook naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag werd geen enkel begin van bewijs ingediend en deze aanvraag werd in wezen ingediend omdat verzoekers regularisatie werd geweigerd en hij op straat belandde (DVZ, stuk 12, vraag 36). Gelet op het feit dat verzoeker dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt in een conflict omwille van de familie-eer te verkeren en/of vervolging te vrezes vanwege de KDP, kan zijn verwijzing naar algemene rapporten hieromtrent dan ook niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Derhalve worden de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus integraal hernomen en bevestigd.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept en dat hij daarom meent een risico te lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat uit een analyse van de situatie in Noord-Irak blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers geen sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en verzoeker slaagt er niet in om deze conclusie van de commissaris-generaal, die gesteund is op objectieve informatie, onder andere afkomstig van de organisaties van de Verenigde Naties, waaronder UNHCR, NGO's, gespecialiseerde literatuur, overheid en asielinstanties, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16: '*Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak*' van 10 november 2010), te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van loutere beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, met name dat de veiligheidssituatie in de Koerdische autonome gebieden erg volatiel en precair is en dat de "relatieve veiligheid" waarnaar de commissaris-generaal verwijst een subjectieve beoordeling is waarbij de zovele burgerslachtoffers die nog steeds in Noord-Irak vallen, genegeerd worden. Concrete noch objectieve gegevens tonen aan dat de bronnen die door de commissaris-generaal werden gebruikt foutief zijn en/of dat de commissaris-generaal uit deze bronnen de verkeerde conclusie zou getrokken hebben. Immers het geciteerde fragment van UNHCR (p. 18) heeft betrekking op de veiligheidssituatie in de Centrale

provincies Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din en ook het citaat uit een Amnesty International rapport slaat op Irak en niet op de Koerdische Autonome Regio. Deze verwijzingen zijn derhalve onvoldoende om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat.

Wat betreft de verwijzing naar straatprotesten en onlusten in de Koerdische Autonome Regio waarbij de Koerdische Democratische Partij (KDP) op erg repressieve wijze tussenkwam en er dodelijke slachtoffers vielen, en het geciteerde fragment over een gewelddadige confrontatie tussen demonstranten tegen corruptie enerzijds en de veiligheidstroepen van de regering en gewapende militie behorende tot de KDP anderzijds, waarvan de bron overigens niet vermeld wordt, merkt de Raad op dat ook in de informatie van de commissaris-generaal weliswaar sprake is van sociale onrust in Koerdistan waarbij demonstraties plaatsvinden tegen o.a. corrupte praktijken van de twee heersende partijen en soms spanningen ontstonden/ontstaan tussen Koerdische ordediensten en demonstranten (p. 4), doch dat alle bronnen in ogeschouw genomen, waaruit onder andere blijkt dat *“het geweld (...) in KRG-gebieden veel minder frequent (is) dan elders in Irak en er (...) een relatieve stabiliteit (heerst). De relatief homogene Koerdische bevolkingssamenstelling en de sterke aanwezigheid van de Koerdische Peshmerga (militaire eenheden die onder respectievelijk KDP- en PUK-bevel vallen) (...) terreuraanslagen (voorkomen) en (...) de spanningen (milderen) waardoor andere Irakese regio's geplaagd worden.”* (p. 6), geconcludeerd dient worden dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De Raad merkt tenslotte op dat de begrippen “internationaal of binnenlands gewapend conflict” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

Het tweede lid van dit artikel stelt dat *“interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...”* niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS